

El “tietisme” contra la República

written by Jordi Bohigas | 26 de gener de 2019

Fa un mes, amb motiu de la jornada de protesta contra la presència del consell de ministres a Barcelona, molta gent es va escandalitzar perquè un mosso va insultar un manifestant dient-li que la República no existia. Al marge del trist ús que, a parer meu, n’ha fet l’unionisme per ridiculitzar l’altre bàndol, el fet és que més que portar-nos a la indignació ens hauria de fer reflexionar sobre què n’hem fet, i quina República tenim.

És evident que tot projecte polític neix com una idea, i és en el marc que aquesta idea és compartida per un col·lectiu cada cop més gran de gent que es pot fer realitat. L’1-0 els catalans no tan sols vam votar per una nova República, sinó que la vam defensar a les urnes i els col·legis. Aquest fet, sol, hauria merescut el naixement i el sorgiment d’un nou estat a Europa. Però no va ser així.

Els anys vinents s’escriurà què va passar aquells dies d’octubre, i segurament que les responsabilitats seran molt compartides. Ara bé, el que no em podia imaginar és que els nostres líders farien servir aquesta mateixa violència policial, i l’excusa del “no som prous” per tirar-se enrere i no complir amb el mandat popular i legal que s’havien autoobligat unes setmanes abans. Només els nostres líders, amb l’aplaudiment del *tietisme*, podia convertir una sonora victòria en un desastre sense pal·liatius.

Està clar que el processisme, com l’hem conegut abans de juliol de 2017, quan el president Puigdemont va decidir prescindir d’un bon grapat de consellers del seu govern, és ja irrepetible. Però ha tornat a renéixer en la forma d’un folklore entorn dels presos polítics que distreu la veritable

feina que s'hauria d'estar fent. Certament que en ple segle XXI i en un estat de la Unió Europea hi hagi una desena de presos polítics (els podríem ampliar a uns quants més que també ho estan, aparentment per altres motius, però en realitat per la seva militància [filo]catalanista o simplement pel fet de ser catalans) és completament indigne i preocupant. Però aquest fet, com tampoc el seu judici, no farà canviar de parer a la Unió Europea que, per alguna cosa, està formada per estats i imbuïda de la idea d'unitat.

El processisme s'ha reformulat, doncs, en un nou *tietisme*, una actitud política que propugna que cantant nadales a Lledoners, fent cims per la Llibertat, marxes i concentracions vàries en horari festiu, implementarem la República. El *tietisme* defensa que no som "prou", que hem d'eixamplar la base i tornar a intervenir en la política espanyola a la més mínima excusa: traient Rajoy per posar-hi Sánchez, intentant fer fronts unitaris contra Vox i, ara, jugant amb els pressupostos de l'Estat, a veure si podem atiar encara més l'anticatalanisme a les Espanyes.

En canvi, aquesta mateixa actitud s'indigna, amb l'excusa que fragmenta encara més l'espai polític independentista, davant la formulació de propostes com Primàries per la República, que busca l'apoderament de la ciutadania. Com si ERC i PDeCAT representessin, encara avui, les ànsies de llibertat i drets cívics que significa la República catalana.

N'hi ha que es pensen que això de ser republicà vol dir desitjar l'abolició de la monarquia, o un sentiment d'antipatia cap als Borbons o amb Espanya, en comptes de ser el que és realment: una actitud cívica que busca el compromís dels ciutadans amb la cosa pública (*Res publica*), l'increment de la participació amb la governança del país a través dels municipis i, en definitiva, la regeneració constant de la vida política per la via d'una democràcia real i participativa. Què són Primàries per la República sinó un instrument de regeneració dins d'un sistema electoral de matriu espanyola i

partitocràtica?

Davant la desunió dels dos grans partits dits sobiranistes i la seva manca de compromís real, l'Assemblea Nacional Catalana ens presenta un instrument autènticament republicà, que permet als ciutadans d'escollir realment els seus candidats i que no siguin els partits o les seves cúpules les que ho facin, i haver de veure després com els pactes postelectorals porten sorpreses, com ha passat a Barcelona; sorprèn veure, doncs, com a quatre mesos de les eleccions encara es puguin veure tants de buits en el mapa de Primàries republicanes de Catalunya, en un país que es fa dir republicà.

De nosaltres depèn que la frase del mosso del 21D sigui un retrat sarcàstic de la situació o simplement un insult; si volem seguir sent "tietes" (amb tot el meu respecte pels que exerceixen aquesta funció familiar amb dignitat) o republicans. I tampoc en aquest cas el gènere no és indicatiu de res.